

Tien pää

Vettä sataa lotuutti taivaan täydeltä. Tykistöaseman poteroiden pohjalla vaatteet olivat märkinä munaskuuta myöten, ja ruoaksi oli jäljellä enää pelkkää vesivelliä.

Mutta henki ei ollut päässyt laskemaan. Sotaa oli kestänyt jo viidettä vuotta, mutta Milan ja Radovan olivat varmoja, että lopullinen ratkaisu oli lähellä. Heitä ei sade haitannut, sillä heillä oli suuri tehtävä: hävittää toisenlaiset viimeiseen naiseen ja lapseen.

- Josko taas laakastaisiin, ehdotti Milan, rempseä jugoslaviansavolainen.

- Elähän häthäile, naathitaan, hillitsi korpraali Rado, tummanpuhuva maalaispoika jostain Varsinais-Jugoslaviasta.

- Sitä paithe, se on tulitaukhokin päälhää.

- Tuljtaako? Mittee se semmottinen tarkoittaa? ihmetteli Milan, joka pelkkänä sotamiehenä ei ollut oikein perillä strategisista kuvioista.

- Herrain kotkotuksia, joutui Radokin myöntämään.

- No mittee tässä ennee sitte, hätäili Milan. -Ei kun tulta munille!

Kieltämättä Radonkin sormia syyhytti, joten hän päätti taipua: - No olkoon. Tultha munille!

Ja niin taas laakastiin. Kranaatti ujelsi iloisesti ilman halki, ja hetken kuluttua kaiku kantoi vuorille hilpeän räiskähdyksen lähikaupungin keskustorilta. Sade muuttui hetkeksi punertavaksi, ja etummaisiiin aseisiin tipahteli harvakseltaan varpaita ja luunpätkiä.

- Hyvin laakhastu, kiitteli Rado Milania.

- No joo, hyvvee onnee, myönteli Milan muka vaatimattomana ja siirteli kunniaa esimiehelleen. – Itehän tuota huastot jotta pittee laittaa vähä korova lissee niin se lasahtoo paekalleen.

Yhtäkkiä pusikosta alkoi kuulua ryminää ja huohotusta. Milan lasketti sinne kp-sarjan, mutta tulija osasi juosta mutkille, syöksähti esille ja sopotti hätäisesti tunnussanan: "Tapetaan kaikki!"

- Kato Sloba perkele, äimisteli Milan ihmeissään tunnistaessaan tulijan. - Mittee sie tuollai hölökkärehät. Olit piästä hengestäis.

- Turpa kii! ärjäisi Sloba. -Ny o kuulkka piru merras! Ne tulee jo suolla!

- Mithä sie höphötät? tivasi Rado, mutta pysähtyi kesken lauseen, sillä metsän takaa alkoi kantautua reipasta marssilaulua, ensin hiljaa, mutta koko ajan voimistuen: "Tuhannenpa verran poikia lähti..." ja "Paljon on kärsitty vilua ja nälkää Balkanin vuorilla..." Kieli oli sotureille outoa, mutta he tiesivät mistä oli kysymys, ja valahtivat kalmankalpeiksi.

- Ei kai ne vuan ...? sopersi Milan hädissään.

- Kyllä! Suomalaiset valmiusjoukot! Ja kuunnelkka!

Sloba tarkoitti kirkasta komentoääntä, joka kaikui laulunkin ylitse: - Poikakullat! Nyt me heilautamme tuosta suon yli ja pakotamme ne rauhaan, eiks pakotetakin, jooohan! Hymyä kolmannella!

- E-E-Ellu! Se on Hurja-Ellu Rehn!! parahti Rado tutisten kuin hyytelö.

Muuta ei tarvittu. Sekunnin tuhannesosan kuluttua Rado, Milan ja Sloba laukkasivat pää kolmantena jalkana karkuun kuka mihinkin päin, samoin kuin koko karski armeija, joka oli vuosikaudet pitänyt pilkkanaan YK:ta ja Natoa ja koko maailmaa, mutta tiesi nyt tulleensa tiensä päähän.

